BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY LI ■ NÚM. 40 | 2 d'octubre de 2022 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

PARAULES DE VIDA

El mes del Rosari

La celebració de la memòria litúrgica de la Mare de Déu del Roser el pròxim 7 d'octubre ha ajudat a que molts cristians resen amb més freqüència el Sant Rosari durant aquest mes. Es tracta d'una pregària senzilla, que es pot fer en qualsevol moment del dia i que dona una gran pau als qui la resen. Des de fa segles molts papes l'han recomanada i han animat a les famílies a que la preguen junts. També en moltes parròquies que no poden tindre la celebració de l'Eucaristia tots els dies, és freqüent trobar grups de cristians que es reuneixen sovint per a resar junts el Sant Rosari. L'oració en comú en el si de la família és un signe que la fe es comparteix i es viu dins de la llar i, quan això ocorre, els seus membres romanen més units perquè Déu vessa sobre ells gràcies abundants. La pregària comunitària en les parròquies manté viva la fe i desperta en els qui participen en ella el desig de rebre l'Eucaristia.

Quan resem el Rosari ens sentim especialment propers a la Mare del Senyor; aprenem d'Ella a viure units a Crist meditant els principals esdeveniments de la seua vida; i recorrem amb Ella el camí de la fe. La contemplació dels misteris de la vida del Senyor, en els quals va ser present la seua Mare, ens ajuda a descobrir, en primer lloc, que Maria, igual que nosaltres, també forma part de la comunitat dels deixebles de Jesús: Ella conservava en el seu cor i meditava tots els esdeveniments de la vida del seu Fill; escoltava la seua paraula i la feia vida; vivia en la fe els moments de prova, de foscor i de sofriment fins a arribar al moment del dolor quan es trobava al peu de la creu. El Sant Rosari ens ajuda a descobrir que les dificultats que se'ns poden presentar en el nostre camí de fe no són majors que les que va haver d'afrontar Maria.

Però Ella no és únicament un membre de l'Església. El Sant Rosari ens ajuda a veure-la com un model perfecte de fe per a tot cristià. Quan meditem els diferents esdeveniments de la seua vida, la primera sensació que podem tindre és que no hi ha cap tret que destaque sobre els altres. Hi ha sants que s'han caracteritzat per la seua activitat caritativa; altres per ser grans evangelitzadors; altres han sigut mestres d'oració. Sembla que en la Mare de Déu no destaca cap aspecte sobre un altre. I és cert, perquè en Ella destaca tot: ha viscut amb tal plenitud l'Evangeli, que totes les seues dimensions estan perfecta i harmònicament integrades. Ella és model perfecte de l'Església santa.

Per als creients és també la nostra Mare, la Mare de l'Església. Des del tron de la creu, Jesús, dirigint-se al Deixeble Estimat (i, per tant, a tots nosaltres, que estàvem representats en ell) li va dir: «Aquí tens la teua mare». L'Evangelista ens diu que, des d'aquell moment, el deixeble la va rebre com a quelcom propi. Resar el Sant Rosari és un camí senzill i eficaç per a acollir a Maria com a mare nostra; experimentar la seua proximitat amorosa; exposar-li les nostres necessitats, sabent que Ella, com qualsevol mare, les coneix abans que nosaltres li les exposem; i avançar en la nostra vida cristiana, perquè si l'estimem de veritat, cada vegada que ens dirigim a Ella ens preguntarem: Què és el que la Mare del Senyor vol de mi? I no oblidarem que el que desitja i el que li agrada és que siguem de veritat amics del seu Fill.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Arrelats a la vida

Aquestes setmanes els centres d'esplai, els agrupaments escoltes i els grups de lleure educatiu recuperen plenament la seva activitat. Un nou curs comença i aquests espais esdevenen, altra vegada, una alternativa important en l'educació en el lleure. Una alternativa consolidada, amb una tradició pròpia, una tradició que representa tot un estil educatiu. Voldria ressaltar-ne dos punts. En primer lloc, que els centres d'esplai van omplir i omplen un buit en zones on els dèficits de serveis eren i són greus. La iniciativa social, la societat civil, lligada al voluntariat —parròquies, escoles, associacions de veïns, entitats diverses...— va donar resposta a una necessitat del sector infantil i juvenil. En segon lloc, els centres d'esplai han estat i són un factor d'integració. Integració cultural perquè han permès a molts infants i joves la formació i autoformació, però també perquè els ha aplegat i els ha permès —a partir d'aquestes experiències— un arrelament a la realitat, generant sentit de pertinences.

L'acció educativa desenvolupada ha possibilitat treballar uns valors els quals no hem de renunciar mai: l'amistat, el compromís, el sentit de la gratuïtat, el servei generós, el gust de fer bé la pròpia feina fins al final, la capacitat de contemplar els horitzons que ens estimulen... Els centres d'esplai de l'Església han pogut oferir, també, la descoberta o l'enfortiment de la presència de Déu en el món, bategant ben viva, els ensenyaments de Jesús que són referència per donar sentit a la vida, l'amor al proïsme que ha d'esdevenir servei, la força de l'Esperit que ens mou en la veritat... «Jesús els tornà a adreçar la paraula. Els digué: Jo soc la llum del món. El qui em segueix no caminarà a les fosques, sinó que tindrà la llum de la vida» (*Jn* 8,12). Ens hi juguem la veritable qualitat de la vida i, sovint, el sentit. Aquests valors bàsics s'han de fer presents, s'han de testimoniar. Cal fer-los abastables, creïbles, assumibles a partir de les situacions de cada dia, dels mètodes propis, del compromís indefugible d'uns educadors que els visquin compromesament. «M'ensenyaràs el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir al teu davant» (*Ac* 2,28).

En darrer terme, l'educació —i l'educació en el lleure, per tant— no val només pel que ensenya sinó sobretot per la qualitat i profunditat de la vida humana que configura.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

El mes del Rosario

La celebración de la memoria litúrgica de la Virgen del Rosario el próximo 7 de octubre ha ayudado a que muchos cristianos recen con más frecuencia el Santo Rosario durante este mes. Se trata de una plegaria sencilla, que se puede hacer en cualquier momento del día y que da una gran paz a quienes la rezan. Desde hace siglos muchos papas la han recomendado y han animado a las familias a que la oren juntos. También en muchas parroquias que no pueden tener la celebración de la Eucaristía todos los días, es frecuente encontrar grupos de cristianos que se reúnen para rezar juntos el Santo Rosario. La oración en común en el seno de la familia es un signo de que la fe se comparte y se vive dentro del hogar y, cuando esto ocurre, sus miembros permanecen más unidos porque Dios derrama sobre ellos gracias abundantes. La plegaria comunitaria en las parroquias mantiene viva la fe y despierta en quienes participan en ella el deseo de recibir la Eucaristía.

Cuando rezamos el Rosario nos sentimos especialmente cercanos a la Madre del Señor; aprendemos de Ella a vivir unidos a Cristo meditando los principales acontecimientos de su vida; y recorremos con Ella el camino de la fe. La contemplación de los misterios de la vida del Señor, en los cuales estuvo presente su Madre, nos ayuda a descubrir, en primer lugar, que María, al igual que nosotros, también forma parte de la comunidad de los discípulos de Jesús: Ella conservaba en su corazón y meditaba todos los acontecimientos de la vida de su Hijo; escuchaba su palabra y la hacía vida; vivía en la fe los momentos de prueba, de oscuridad y de sufrimiento hasta llegar al momento del dolor cuando se encontraba al pie de la cruz. El Santo Rosario nos ayuda a descubrir que las dificultades que se nos pueden presentar en nuestro camino de fe no son mayores que las que tuvo que afrontar María.

Pero Ella no es únicamente un miembro de la Iglesia. El Santo Rosario nos ayuda a verla como un modelo perfecto de fe para todo cristiano. Cuando meditamos los distintos acontecimientos de su vida, la primera sensación que podemos tener es que no hay ningún rasgo que destaque sobre los demás. Hay santos que se han caracterizado por su actividad caritativa; otros por ser grandes evangelizadores; otros han sido maestros de oración Parece que en la Santísima Virgen no destaca ningún aspecto sobre otro. Y es cierto, porque en ella destaca todo: ha vivido con tal plenitud el Evangelio, que todas sus dimensiones están perfecta i armónicamente integradas. Ella es modelo perfecto de la Iglesia santa.

Para los creyentes es también nuestra Madre, la Madre de la Iglesia. Desde el trono de la cruz, Jesús, dirigiéndose al Discípulo Amado (y, por tanto, a todos nosotros, que estábamos representados en él) le dijo: «Ahí tienes a tu madre». El Evangelista nos dice que, desde aquel momento, el discípulo la recibió como algo propio. Rezar el Santo Rosario es un camino sencillo y eficaz para acoger a María como madre nuestra; experimentar su cercanía amorosa; exponerle nuestras necesidades sabiendo que Ella, como cualquier madre, las conoce antes de que nosotros se las expongamos; y avanzar en nuestra vida cristiana, porque si la amamos de verdad, cada vez que nos dirigimos a Ella nos preguntaremos: ¿Qué es lo que la Madre del Señor quiere de mí? Y no olvidaremos que lo que desea y lo que le agrada es que seamos de verdad amigos de su Hijo.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Camí de Sant Jaume i PEJ22

Del 29 de juliol al 8 d'agost, un grup de joves de tots els bisbats amb seu a Catalunya van pelegrinar a Santiago de Compostel·la on van participar en el Pelegrinatge Europeu de Joves.

Han sigut dies de compartir el camí, les pors i les il·lusions, ajudar-nos els uns als altres, i compartir i fer créixer la nostra fe.

El lema de la trobada europea va ser «Jove, aixeca't i dona testimoni». Esperem que aquests dies hagin sigut una oportunitat per a enfortir la nostra comunió i fe i poder donar testimoni de tot el viscut quan arribem als nostres llocs d'origen.

Cinta Lleixà

Las hermanas clarisas de Tortosa celebraron la fiesta de Santa Clara

El día 11 de agosto, las hermanas clarisas de Tortosa celebraron la fiesta de Santa Clara de Asís.

A las 19 horas, un buen número de tortosinos nos reunimos en el monasterio de las clarisas para celebrar la Eucaristía presidida por el obispo auxiliar de Barcelona, Mons. Javier Vilanova, y concelebrada por Mn. Pascual Centelles y Mn. Antonio Ripollés. Entre los que participamos de la celebración estaban la alcaldesa de la ciudad, Sra. Meritxell Roigé, acompañada de algunos miembros del Consistorio municipal, la presidenta de la Asociación de Vecinos de Santa Clara, Sra. Enriqueta Blanch, y el vicepresidente honorífico de la Asociación de Vecinos, Sr. Manolo Cardona.

El obispo Javier, en la homilía, consideró tres puntos sobre la vida de la santa: cómo vivió su fe en Cristo; cómo permaneció unida al Señor en la Eucaristía; y su ejemplo de vida de pobreza espiritual y sed de Dios.

Mons. Javier Vilanova, antes de darnos la bendición final de la Eucaristía, dijo: «Que Santa Clara interceda por todos nosotros, en especial por nuestras hermanas clarisas. Recibid con gozo la bendición del Señor». Y acabó la celebración cantando el *Himno de Santa Clara*. A continuación, todos los asistentes fuimos obsequiados por las hermanas clarisas con un piscolabis preparado por ellas.

Maria Joana Querol Beltrán

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Si us plau, no ens rendim a la lògica de la violència, a la perversa espiral de les armes. Prenguem el camí del diàleg i de la pau!» (1 de maig).

@Pontifex_es: «Benvolguts germans i germanes ancians, mirem, si us plau, els joves. Ells ens miren, i la nostra coherència pot obrir-los un camí de vida bellíssim. No obstant això, una eventual hipocresia farà molt mal. Preguem junts els uns pels altres» (4 de maig).

@Pontifex_es: «La Paraula de Déu, que ens allibera de l'egocentrisme, és capaç de purificar-nos, il·luminar-nos i recrear-nos. Posem-nos llavors a l'escolta de la Paraula, per a obrir-nos a la vocació que Déu ens confia» (6 de maig).

@Pontifex_es: «Com a cristians, som anomenats personalment a una vocació, i també convocats: brillem, cadascun, com una estrella en el cor de Déu, però estem cridats a formar junts constel·lacions que orientin el camí de la humanitat» (6 de maig).

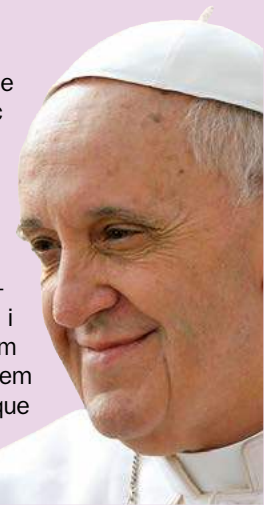

La «Nit de Maria» en Benicarló

Hemos celebrado la «IV Nit de Maria», la noche del 14 de agosto de 2022, en la Parroquia de San Bartolomé con el lema: «Cartas a María». Las cartas han sido expresión de amores, de súplica, de veneración y de cariño. También leímos la preciosa carta de Diego de Zabildea: la carta de José a Lucas, que pondera la belleza de María.

Cada una de las lecturas iba seguida de un canto a María interpretado por el organista Vicente. Un momento precioso de silencio, de oración. Y es que la Madre siempre escucha y no se cansa jamás de esperar. Es un amor seguro.

Todos hemos participado, bien con la lectura, bien con el silencio creador. Ella lo escucha todo: los bellos testimonios de Lourdes, Concha, Fran, Josefina, Juan Pablo, Luz Stella, Mn. Carlos, Diana, Marcelo, Vicente, Paco, Diego y todos los demás que anhelábamos escuchar y sumirnos en la belleza de la oración que surgía diáfana de cada uno de nuestros corazones. Pero si podemos sintetizar todas las participaciones las podemos acuñar con esta palabra: ¡Gracias, Madre! Nuestros corazones, esta noche familiar, han descansado en medio de tantos sinsabores: tenemos, sí, una madre que es la Omnipotencia Suplicante. ¡Ah!, cuán bellas eran las hortensias que adornaban el altar y que mostraban la fecundidad y alegría en esta reunión familiar.

Manuel Ferrer

El so de les campanes a Riba-roja d'Ebre

A la Parròquia de Sant Bartomeu de Riba-roja d'Ebre, les campanes toquen pels enterraments, bateigs, casaments i, com no, per festes.

Aquest any de les tres campanes que hi han al campanar, la petita i la gran han tingut una restauració que consisteix en canviar el jou per un de fusta i bandejar, donant un toc més solemne.

La campana gran ha estat sufragada per l'Ajuntament, i la petita per la comunitat parroquial; així, estes festes majors en honor de sant Bartomeu tindran un so especial.

Gràcies a totes les persones i institució que han col·laborat.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector de Riba-roja d'Ebre

AGENDA

- **Dissabte 8,** Edifici Seminari, a les 10 h, Consell Pastoral Diocesà. / Deltebre, Parròquia l'Assumpció de Maria, a les 20 h, confirmacions.
- **Diumenge 9,** Cabacés, a les 11.30 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Ga 1,6-12 / Sl 110 / Lc 10,25-37]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria Josepa Rosselló, fund.

4. □ **Dimarts** [Ga 1,13-24 / Sl 138 / Lc 10,38-42]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. □ **Dimecres** [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29 / 2C 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tempores d'acció de gràcies i de petició. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ **Dijous** [Ga 3,1-5 / Sl: Lc 1 / Lc 11,5-13]. Sant Bru (Colònia, 1035 - Squillace, 1101), prev. retirat al desert de Chartreuse, fund. dels Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria Francesca de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

7. □ **Divendres** [Ga 3,7-14 / Sl 110 / Lc 11,15-26]. La Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336).

8. ■ **Dissabte** [Ga 3,22-29 / Sl 104 / Lc 11,27-28]. Lleida: □ Sants Àngels de la Guarda. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.

9. ■ **Diumenge vinent,** XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2R 5,14-17 / Sl 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17, 11-19]. Sant Dionís, primer bisbe de París, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prev. fund.; sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe.

Diumenge XXVII de durant l'any (C)

Lectura de la profecia d'Habacuc
(Ha 1,2-3;2,2-4)

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies. El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada. L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prostrem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat, / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres». R.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'avergonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc
(Lc 17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe.» El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria. Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li dieu mai que entri de seguida i segui a taula? No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengeu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure"».

Lectura de la profecía de Habacuc
(Hab 1,2-3;2,2-4)

¿Hasta cuándo, Señor, pediré auxilio sin que me oigas, te gritaré: ¡Violencia!, sin que me salves? ¿Por qué me haces ver crímenes y contemplar opresiones? ¿Por qué pones ante mí destrucción y violencia, y surgen disputas y se alzan contiendas?

Me respondió el Señor: Escribe la visión y grábala en tablillas, que se lea de corrido; pues la visión tiene un plazo, pero llegará a su término sin defraudar. Si se atrasa, espera en ella, pues llegará y no tardará. Mira, el altanero no triunfará; pero el justo por su fe vivirá.

Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón».*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras». R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 1,6-8.13-14)

Querido hermano:
Te recuerdo que reavives el don de Dios que hay en ti por la imposición de mis manos, pues Dios no nos ha dado un espíritu de cobardía, sino de fortaleza, de amor y de templanza.

Así pues, no te avergüences del testimonio de nuestro Señor ni de mí, su prisionero; antes bien, toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios. Ten por modelo las palabras sanas que has oído de mí en la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Vela por el precioso depósito con la ayuda del Espíritu Santo que habita en nosotros.

Lectura del santo Evangelio según san Lucas
(Lc 17,5-10)

En aquel tiempo, los apóstoles le dijeron al Señor: «Auméntanos la fe».

El Señor dijo: «Si tuvierais fe como un granito de mostaza, diríais a esa morera: "Arráncate de raíz y plántate en el mar", y os obedecería. ¿Quién de vosotros, si tiene un criado labrando o pastoreando, le dice cuando vuelve del campo: "Enseguida, ¿ven y ponte a la mesa"? ¿No le diréis más bien: "¿Prepárame de cenar, cíñete y sírveme mientras como y bebo, y después comerás y beberás tú"? ¿Acaso tenéis que estar agradecidos al criado porque ha hecho lo mandado? Lo mismo vosotros: cuando hayáis hecho todo lo que se os ha mandado, decid: "Somos siervos inútiles, hemos hecho lo que teníamos que hacer"».

COMENTARI

«L'home orgullós se sentirà insegur; el just viurà perquè ha cregut»

Ens costa molt de ser humils: tots ens creiem molt importants. I en aquest sentit ens pot costar molt la fe, perquè com ens creiem tan importants podem pensar que tot allò que no podem entendre o aconseguir amb la nostra pròpia força ja és impossible. Si no, preguntem-nos: ens creiem de veritat les paraules de Jesús a l'evangeli: *Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: «Arrenca't de soca-rel i planta't al mar» us obeiria?* Ens ho creiem això? Algú dirà que cal molta fe, però Jesús parla d'una *fe tan menuda com un gra de mostassa* que és com mig gra de blat. Ens manca una fe autèntica, un confiar del tot en el Senyor, un saber que per nosaltres mateixos som només uns treballadors sense cap mèrit, hàgim fet el que hàgim fet. Per això Jesús a l'evangeli ens diu: *Quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: «Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure*». Per tant, no tenim res de què presumir; hem fet el que havíem de fer ni que sigui molt als ulls dels homes. Però sovint caiem en la temptació de presumir d'allò que hem fet: «és que jo he treballat tant»; «és que jo hi he dedicat tantes hores»... que m'haurien de recompensar. Però ja a l'AT el profeta Habacuc diu al final: *L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur; però el just viurà perquè ha cregut*. El profeta es queixa al Senyor que no veu una resposta a tantes calamitats i penes del poble. Però el Senyor li diu, que confiï en ell, que no posi la seva confiança en el seu orgull, perquè només la fe dona vida, i vida autèntica. Pau repeteix aquestes paraules, en les seves cartes, diverses vegades. L'apòstol a la segona lectura convida a tenir un esperit de fortalesa: *Déu ens ha donat un esperit de fermesa, d'amor i de seny*. I acaba dient: *Viu en la fe i en l'amor*. La nostra vida ha d'estar marcada per una fe profunda que ens faci pensar que res no és impossible perquè tenim *la fortalesa que Déu ens dona* que és el seu Esperit.

Mn. Jaume Pedrós

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.